

De unga prästernas anpassning till prästämberet: en sammankomst med Pizziol och Torresin

I början av året hölls i Castello di Urio (Como, Italien) en studievecka för präster, som detta år hade som tema ”De unga prästernas Anpassning till prästämbetet: rikedom i mötet mellan gamla och nya generationer”.

2012-04-23

Sedan några decennier har anpassningen av den nya generationens präster till prästämbetet fått allt större uppmärksamhet: de första åren i en prästs liv är känsliga och kräver särskild uppmärksamhet från biskoparna och deras medarbetare.

Skillnaderna mellan de egna idealen och verkligheten i det konkreta pastoralala arbetet, mellan föreställningen om sig själva och den verkliga kapaciteten, gör att dessa första år blir en provotid för de unga prästerna, men som kan bli en tid av nåd om de med den helige Paulus konfronteras med den *”i svaghet och med stor fruktan och bävan”*, inför ett mysterium som är dem överlägset och som likväl har *anförtrotts* deras händer.

Det skenbara alternativet mellan passivt anpassande och stränghet vid ställningstagandet i det pastoralala

livet övervinns när man förenar sig med en väg i Kyrkan, när man kan läsa och tolka historien av den gemenskap man kallats att tjäna; med ett *lydigt hjärta*, som förmår att försvara sig mot självdyrkan och falsk självständighet, vilka bortser från banden med den egna gemenskapen, med prästerskapet.

I närvaron av en stor grupp präster från olika stift, tecknade alltså Antonio Torresin, medarbetare i utbildningen av unga präster i stiftet i Milano, på ett djupt sätt de viktigaste dragen i början av prästämbetet.

De mogna prästerna hjälper de yngre i ett uppriktigt bundsförvantskap mellan generationerna genom att de med en faderlig anda – inte som förmyndare – som, hellre än att kritisera de oundvikliga svagheter, konstruktivt kan ta emot och uppskatta inslaget av ny och

olikartad känslighet genom att erkänna den kompletterande rikedomen i en anda av verklig ”katolicitet”. De erfarna prästerna är framför allt kallade att inför de unga vara ett vittnesbörd för att alltid komma tillbaka till prästadömetts djupa källor: den *personliga* relationen med Ordet och förmågan att *anförtro* sig åt nådens verkan.

Beniamino Pizziol, biskop av Vicenza, har genom att förklara det nuvarande ögonblicket som en tid av övergång till en ny epok och en tid av möda, men som dock skapar nytt liv, koncentrerat sig på relationerna mellan prästerna och den egna biskopen och på den uppmärksamhet som han är kallad att ge prästerna i hans eget stift, särskilt de yngre. Han har utvecklat vilka kännetecken som det förhållande har, som de äldre prästerna har kallats att etablera med de yngre: att ta emot dem med

förtroende, såsom var och en är, utan fördomar eller förutfattade meningar, genom att i mötet med dem känna igen en uppmaning att personligen förnya sig och föra in honom helt i pastoralarbetets olika uppgifter. Samarbetet mellan generationerna hör till prästens identitet som *relationernas man*; relationer som först och främst utvecklas inom ett autentiskt prästerligt broderskap.

Studieveckorna för präster i Castello di Urrio, som nu kan räkna med en flera årtionden lång tradition, vill genom gästföreläsare och deltagarnas utbyte av erfarenheter erbjuda en värdefull hjälp åt prästernas andliga, pastoral och mänskliga tillväxt.

De organiseras av *Iniziativa Culturali Sacerdotali*, en förening som uppstått med en gemensam ansträngning av präster i prelaturen Opus Dei och

från olika italienska stift med syftet att anordna möten för studier och pastoral aktualisering, tillfällen till prästerlig broderlighet och kurser i spiritualteologi för stiftspräster.

pdf | Dokument automatiskt skapad från <https://dev.opusdei.org/sv-se/article/de-unga-prasternas-anpassning-till-prastambetet-en-sammankomst-med-pizziol-och-torresin/> (2025-08-11)